

PREDICATORIULU

SATEANULUI ROMANU.

❧ SCRIERE PERIODICA ❧

PENTRU

predici si alti articuli din sfer'a basericésca.

Cuventu funebrele

asupr'a osamintelor adormitului in Domnulu Michailu Ivasco prof. teolog. etc. repausatu in 29 iuliu si inmormontatu in 1 aug. a. c. la s. monastire dela Nicul'a.

*„Si te-ai apropiatu de cetatea Domnedieului celui viu,
de Ierusalimulu celu cerescu, si de dieci de mii
de angeri.“*

Ep. s. Aplu Paulu catra Evrei XII. 22, 23.

Ai lasatu acestu pamentu o suflete nobilu! De acum locul tu este intru adunarea celor de antaiu nascuti, carii suntu scrisi in ceriuri ¹⁾. Acum esti la judecatoriulu tuturoru, la Ddieu, midilocitoriulu legei noua ²⁾. Ai lasatu acestu pamentu, — care e plinu de morburi si de ne-casuri, care e greu de clevelele sufletelor negre, greu de invidia, de mania, de pofta, de intristari si de curse ne-numerate, unde grigi'a cea lumésca apésa in modu crudu pepturile muritoriloru, unde relele 'si succedu unele altora, causandu mii si mii de doreri. Ai lasatu pamentulu si de acum spiritulu tu repauséza intre spiritele dreptiloru celor de seversitu ³⁾ in locu luminos, in locu de verdétia, in locu de repausu, de unde a fugitu tóta dorerea, intristarea si suspinarea. — Ai lasatu gremiulu nostru, adunarea nóstra si te-ai mutatu la adunarea celoru alesi. Ai lasatu

¹⁾ Evrei XII. 24. — ²⁾ Evrei ibid. — ³⁾ Evrei ibid.

altariulu care lacreméza adi dupa tene, ai lasatu serbatorile nóstre, si te-ai dusu susu cá se serbatoresci cu corurile vergurfe ale celoru neintinati cu pecate, in „cetatea Ddieu-lui celui viu“ in „Jerusalimulu celu cerescu;“ si te-ai dusu la altariulu cerescu se asistezi la jertfa cea mare a Mnelului Isusu. — Cu catu este mai mare parerea nóstre de reu pentru-cà ne lasi astadi, cu atata mai tare ne bucuramu de triumfulu ce ai reportatu asupra trupului, a deavolului si a lumei: martori 'mi suntu toti, acei'a, carii te-au cunoscutu, ca trupulu l'ai domolitu prin ajunurile cuotidiane, pre deavolu l'ai alungatu prin rogatiunile-ti continue, ér' lumea o-ai desconsideratu: petrecându mai multu cu cugetulu in ceriu. — Tu suflete blande luandu-ti crucea ta ai urmatu lui Isusu, ai valedîsu lumei si tuturor placeriloru ei, si cu totul si de totul: cu trupulu si cu sufletulu te-ai dedicatu insuti pre tene cá o jertfa via. Faptele si viétia ce ai indeplinitu pre acestu pamentu ne indreptatiescu a spera firmu, ca Isusu te-a luatú cá unde este Elu se fii si tu; se fii acolo unde nu ara, nu sémena, nu se ostenescu, nu se însóra, ci traiescu cá angerii lui Ddieu, unde nu e demanétia nici séra, unde nu e tempu ci eternitate, unde sufletulu teu privesce pre Ddieu cum este, privesce diecile de mii de angeri si cetele celoru alesi. Bucuri'a ta e mare, cá si care ochiu nu a vediutu, urechia nu a audítu si in anim'a omului nu a strabatutu, cum spune marele Apostolu; ceresc'a bucuria e fora capetu, fora margini: e eterna. *Adi e mai avutu ceriulu, adi s'a inmultitu numerulu celoru triumfatori.*

Filosofulu díce: „*ante mortem nemo laudandus, sed post mortem.*“ Asié e, inainte de mórte nu potému a laudá virtutile cu cari erái inzestratu, si pre cari le admirámu; acum inse dupace vedemu, ca acele virtuti, cari te ornau in decursulu vietiei, acelea, pâna la celu din urma respiriu le-ai pastratu, nimenea nú póte a ne oprí cá se nu le amintimu; ba avemu santa detorintia pentru acele a dá lauda Celui, care te-a inzestratu cu acelea, precum si tfe, care in tóta viétia ta le-ai eserciatu.

O Dómnne! dar eu cu multu sum mai debilu, de catu se potu baremi din departe a laudá unu sufletu asié mare, unu sufletu asié piu si santu cum este sufletulu repausatului, care ai binevoitu a-lu luá susu la tene in ceriuri.

Celea ce le voiu dîce stau cu multu mai inderetru, decatu cum suntu meritele lui, dicu si eu nedemnulu cu S. Jeronimu.

Unic'a dorintia a repausatului a fostu Domnedieu, si elu cu totu dreptulu a potutu eschiamá cu sant. Augustinu, si a dîce: „Deus meus, amor meus, pondus meum, eo feror, quocumque feror.“ ¹⁾ La tene Dómnne s'a nisuitu a ajunge acestu sufletu blandu, Tu Dómnne ai fostu iubirea lui, Tu ai fostu dulceti'a si desfatarea lui. — Elu se póte anumeru cu totu dreptulu intre aceia, despre cari Franciscu de Salesu dice, ca au crescutu la piciórele si umbr'a s. cruci.

Santieni'a vietiei, pietatea, zelulu pentru cas'a Domnului, bunatatea animei, umilinti'a, ajutorarea celoru misiei, indemnările spre pietate, sfaturile intielepte, rogatiunea continua, abstinenti'a perfecta, chiaru si dela glumele nevinovate — suntu inmortaltele, din cari noi 'ti punemu adi pre mormentu cunun'a cea nevescedita a nemurirei si a vecinicei amintire.

Toti, cari am fostu fericiti a cunósce in persóna pre repausatulu, scimu, ca sierbindu dinsulu la altariulu Domnului se sacrificá si insusi pre sene; asié in catu cu totu dreptulu a potutu dice despre sene cu S. Pavelu „Ego jam immolor“ ²⁾; pentru-cà elu aducea in tóta diu'a unu sacrificiu duplu: indeplinindu sacrificiulu mare pe santulu altariu in memori'a Domnului, se oferia pre sene portându in tóte dilele mórtea Domnului in corpulu seu ³⁾. Elu a fostu unu sacrificiu viu pre altariulu celui pré inaltu. Elu inca a potutu dice despre sene: „Quotidie morior“ ⁴⁾. Dar' fiindu si elu omu cá alti ómeni a fostu cuprinsu de o frica mare: — de frica, cá nu cumva se vateme in ceva modu pre Ddieu.

¹⁾ De civ. Dei XIII. 19. — ²⁾ II. Tim. 4. 6. — ³⁾ II. Cor. 4. 10. — ⁴⁾ I. Cor. 15, 31.

Cine a fostu si ce a facutu pre acestu pamentu adormitul nostru confrate in Domnulu?

O acést'a e o tema fórte grea de resolvatu. E grea, pentru-cà eu simtiescu, ca nu sum in stare a patrunde marimea sufletésca, si a esprimá parerea mea despre pie denatulu. Eu sum prea convinsu, ca inaintea dreptului judecatoriu, standu inaintea tribunalului va poté responde cu frunte senina:

„O Dómnne! eu catu pre pamentu am statu, in lume pre tene te-am reprezentatu“ ¹⁾. S. Greg. Nyrenus de perf. hom. díce: „Omnis christianus est alter Christus vita et moribus.“ Si déca acést'a se-a potutu díce despre cineva; atunci despre repausatulu cu totu dreptulu potemu díce, cà a fostu alter Christus vita e moribus. A fostu cum díce s. Greg. Nazianzenulu spiritu inaltu, cu radie ceresci in anima, si in conversatiunea si convorbirea sa cu altii fórte multu s'a destinsu. Cine odata l'a vediutu rogandu-se, acel'a a vediutu rogatiunea incorporata. O, pare cà si acum vedu acele respiria a sufletului lui, pare ca-lu vedu cum se prosterne in pulvere spiritualminte inaintea Majestatiei divine; pare, ca-lu vedu si de astadata cum privia cu ochii sei sufletesci pre celu ce siede pre Cheruvimi, carui cetele angeresci i canta melodii dulci sante si dícu neincetatu: Santu, Santu, Santu, este Domnulu Savaoth!

De multe-ori in viétia am avutu fericirea de alu vedé in astufeliu de óre, candu conversá in sufletu cu Parintele cerescu, — medita — si de atatea ori sufletulu lui erá plinu de o mangaiere cerésca, de atatea ori se vedea pre faci'a lui o bucuria angerésca, si buzele lui esprimáu cuvinte dulci si pline de balsamulu cerescu, caroru urmá o pace, o indestulire si o blandétia cerésca.

Elu a sciutu si a invetiatu, atatu cu cuventulu catu si cu esemplulu ca fora de poterea Tatalui cerescu, fora de darulu Fiinului si Dlui nostru Isusu si fora de lumin'a Spiritului santu nimene nu póte efeptuí séu face ceva lucru, care

---

¹⁾ Alesandri cant. gintei lat.

se meriteze remuneratiune eterna; dreptu ace'a spre a se face partasiu puterii Tatalui a dezvoltatu o energia, unu zelu si o activitate continua a fapteloru bune: a zelatu pentru cas'a Domnului Savaoth; spre a merita darulu Fiiului si lumin'a Spiritului santu neincetatu. S'a rogațu, asié incatu tóta viéti'a lui preutiésca a fostu o continua rogatiune; pentru elu ace'a dî a fostu cea mai nefericita in care nu a potutu siervi la altariulu Domnului si a petrece in cas'a Domnului „Catu de iubite suntu locasiurile tale, imperatulu meu si Ddieulu meu!“ suntu ca o spresiune a vietiei lui. Su decursulu morbului, in care a jacutu unu anu nepotêndu sierbi a solvitu altoru confrati de ai lui, cá se siervésca pentru elu. Si su acelu tempu, candu se sierbea trupulu lui erá legatu de patu, ér cu cugetulu si mintea petrecea susu in ceriu la Ddieu. Ba intru atata a fostu de patrunsu de spiritulu rogatiunei — spiritus orationis — in catu su totu decursulu morbului nu numai catra confratii sei preuti, cari-lu visitau, ci chiáru si catra sierbitorii sei dicea continuu „*rogative pentru mene;*“ si-si esprimá fierbintea dorintia de a repausá, dicîndu „*cupio dissolvi.*“

Acestu sufletu nobilu in tóta viéti'a sa preutiésca in giurulu seu a latitu lumin'a scientiei, indreptarea moravuriloru, binecuventare si fericire. Su decursulu aloru 14 ani ai profesoriei sale a adapatu cu scienti'a divina peste sute de alumni, dintre cari nici unulu nu se póte gasi, cá se dica ceva despre magistrulu loru fierbinte iubit si profundu veneratu, de catu numai si numai bine.

Pentru aceste virtuti, pentru acestu zelu si activitate a statu in grati'a prea demniloru sei prelati si superiori. Ilustritatea sa Joanu candva Alexi l'a privitu cá pre unulu din cei mai iubiti ai sei fiii, si adese-ori l'a impartasitu in gratiile sale parintiesci. Escelenti'a Sa Dr. Joanu Vancea iubitulu nostru metropolitu si fostu Episcópu alu nostru l'a privitu cá pre unu scumpu margaritariu alu clerului diecesanu, cu care adese-ori i-i placea a conversa óre intregi. Ilustritatea Sa Dr. Victoru Mihályi odata colegu alu

pie denatului, su decursulu profesoriei si petrecerii sale in gremiulu nostru a fostu in cea mai striusa amicétia cu repausatulu. Ilustritatea Sa preabunulu nostru Episcopu si Parinte sufletescu a trairu in o asié intima legatura, in catu órele libere totu in societatea repausatului i-a placutu a le petrece precum le si petrecea: a fostu óspele celu mai iubitu si placutu alu Ilustritatea sale in tóte dilele. S'a sfatuitu la olalta si a conversatu dulce unulu cu altulu, cumcà vorbescu adevverulu: mi-e martoru insusi prégratiosulu nostru Episcopu; despre meritele lui, vorbésca acestu edificiu maretiu — baserie'a acést'a nóua pentru care a adusu multe sacrificii, de care nici dupa mutarea sa din asta viétia nu a voitu a se despartí: lasandu din alu seu o fundatiune de 300 fl. m. conv. Aici la acést'a S. Monastire a doritu a se inmormenta. Aici-lu si inmormentamu. Si óre ce monumentu se-i redicamu pentru de a-i pastra memori'a? O, nu putemu noi a-i redicá mai demnu monumentu, de catu cum si-a redicatu elu insusi. Aceste zíduri nóue suntu monumentu pentru elu, pana ce va stá aici pétra pe pétra numele lui va fi desu amintitu. Da! memori'a si numele lui nu e iertatu a se dá uitarei pâna la capetulu vécuriloru: elu prin virtutile crescinesci se-a facutu nemuritoriu si demnu de cét'a alesiloru; vorbésca despre zelulu lui acei 200 de preuti, pre cari i-a invetiatu indemnandu-i spre totu ce e santu, ce e bunu si ce e placutu lui Ddieu; vorbésca despre bunatatea animei lui toti acei miseri pre cari i-a ocrotitu si caror'a li-a fostu cá unu tata. — Elu cu totu dreptulu póte dice despre sene cuvintele intieptului: „Ochiu eram orbiloru si picioru schiopiloru. Eu eram tata celoru nepotintiosi.“¹⁾

Nu voiu fi prea indrasnetiu de voiu díce: Voi toti, cari ati cunoscutu pre repausatulu, veniti cu totii, veniti si spuneti de a nepastuitu pre cineva, spuneti, de a facutu nedreptate cuiva, spuneti de ve-a vatematu canduva de candu-lu cunosceți. Nu, nu credu se fia cineva, care se

---

¹⁾ Intiel. 31, 26.

póta dice ceva reu, care se se ceruléze despre ceva nedreptate, ca i-arú fi causatu repausatulu in viétia. Asié e! acest'a a fostu israeliteanulu in care nu s'a aflatu viclesiugu.

II.

Inainte de a fi lasatu in mormentulu rece, inainte de a fi acoperitu cu pamentu repausatulu iérta-me Prea gratióse Parinte Episcópe a me adresá catra Ilustritatea vóstra si a dice: Éta Parinte gratióse, éta pre care ai iubitu din prunci'a sa, éta pretenulu si fierbinte iubitulu preutu si fiu sufletescu alu Ilustritatiei vóstre, éta-lu cà a moritu, éta-lu cà jace fora viétia inaintea Ilustritatiei vóstre. Elu doiosu ve privesce de susu in aceste moninte de despartírea eterna; elu bucurosu aru veni se ve sarute s. drépta pentru iubirea si grati'a parintiésca carui'a l'ati facutu partasiu in viétia; inse nu póte, nu, ca-ci crud'a mórte nu-lu lasa; si numai unu remasu bunu eternu esprima prin mene fostulu lui invetiachelu. O, voi ochi pretenesci! eu sciu, cà de ve-ati poté deschide inca odata, ve-ati ineca in unda de lacremi vediendu ca ve despartiti pe veci de celu mai bunu, de celu mai scumpu, veneratu si pretiuitu Parinte alu nostru. Lasati-me pucinu Ilustrissime se lacremu eu in loculul lui . . . si se ve dicu adênca multiamita pentru tóte, rogându-ve, cá se nu-lu uitati. — Isusu Dlu nostru, candu a auditu, cà a moritu Lazaru pretenulu lui s'a intristatu fórté si a plansu. Eu sum convinsu, cà si anim'a nobila a Ilustritatiei vóstre simte la acésta despartire o adênca dorere, si palpitéza fiindu patrunsa de simtiuri gelnice, cà ai pierdutu dintre fiii sufletesci pre margaritariulu clerului diecesanu. O dar' nu te intristá Parinte bune, ca l'ai pierdutu, ci te bucura, ca l'ai avutu.

Si acum tu iubite si dulce frate Joane, care pâna acuma totu-dea-un'a me-ai ascultatú, te rogu si acuma si inca ultim'a data, prin vócea debila a suplinitoriulu meu — suplinitoriu; cà-ci nu potú a vorbí mai multu — te rogu se-te nisuesci a me imitá in tóta viétia ta, cá odata se ne intalnimu acolo susú unde si tu ai casa nefacuta de

mâni omenesci, cum dîce marele Apostolu. Remâi, sanetosu si te rogu nu me uitá!

Er' voi dulci surori, unchiu prea iubitu si consangeni ai mei, rogatî-ve pentru mene, cà si eu o se me rogu pentru voi la Parintele celu cerescu, — ve rogu nu me uitati!

Veneratu capitulu si iubiti colegi ai mei, profesori, eu fiindu in viétia si siervindu la altariulu Dlui totu-dea-un'a am pusu la proscmedia o particea si pentru voi, si voi pentru mene. Eu de adi inainte nu voiu mai poté implini acésta detorintia reciproca; dar' pre voi ve rogu se nu uitati a pune o particea, intre cei repausati amintindu numele repausatului preutu Mihaiu si eu ve promitu, cà inca me voiu rogá lui Isusu pentru voi. Remaneti sanetosi, si ve rogu nu me uitati! — Totu aceste le dîcu si catra fostii mei discipuli; si in urma catra totu clerulu diecesanu luandu-mi unu remasu bunu dela intrég'a adunare.

Eu mergu adi unde si voi veti vení mâni. Remaneti sanetosi si ve rogati lui Ddiu. AMINU.

Georgiu Pasca.

Oratiune funebrala

la inmormentarea repausatului **Teodoru Papadopolu**, tienuta la 6 Aprilie 1877 in Beseric'a Santului Alesandru din Alesandri'a, de Diaconu I. Costescu Duc'a, profesore gymnasialu.

„Mórtea derîma tóta speranti'a nóstra lumésca, distruge tóte desiertatiunile lumesci.“

Jalnica Adunare!

Natur'a intréga se infioréza de mórte, si ómenii o considera cá unu carnefice infricosiatu, pentru-ca dens'a stinge cu o suflare rece lamp'a vietii, nimicesce corpulu nostru si curma pentru totudeaun'a legatur'a ce avemu cu lumea si cu bunatatile ei. Nimene nu póte vorbí, neci cugetá despre mórte, fora a semtí óre-care cutremuru intru sene, fiendu-cà ea intr'o clipa póte se ne curme pasulu, *derimédu tóta speranti'a nóstra lumésca, si destrugádu tóte desiertatiunile lumesci.* Mórtea nu cauta la decórea na-

turei, neci la flórea teneretiei si neci la meritulu perfectiunei, ci fora alegere, taia, macelaresce si arunca la pamentu calcandu sub picióre fericirea si speranti'a omului. Cine póte laudá mórtea?! Mórtea ai carei'a premergatori suntu bólele, pestilentiele infricosiate, pericolele amenintiatórie, care aduce spaima ingrozitória cá ace'a ce vedemu in aintea nóstra, si apoi in urma plângerii duióse si jeliri amare?!! Nimene dintre noi, jalnica adunare, nu póte laudá mórtea, càci ea este fórte amara, dupa cum díce intieptulu Solomonu: „*si numai aducerea a-minte de dens'a este forte trístá.*“ ¹⁾ Mórtea amaresce si inspaimenta ori-ce sufletu, ori-ce barbatu curagiosu, si nimene nu o gusta fora dorere si strângere de anima. Mórtea este cá unu vi-foru perdiatoriu ce dobóra la pamentu arborii cei mai in-floriti si care aducea róde benefacutórie omenirei; si candu smulge din pamentu o tulpina mare plina de potere si viétia, atunci si mai multa cresce dorerea nóstra, si de pe buze ne sbóra fora voia suspinulu! Ast'feliu déca neindurat'a mana a mortiei, smulge din senulu iubitoru unu barbatu in flórea etatiei care erá sprijinulu iubitei s'ale consórte, — o intemplare cá acést'a jalnica, ne sfásfe anim'a si ne infiorédia tóta fiinti'a.

Si aci, jalnica Adunare, in acestu santu templu, unu spectacolu cu totulu dorerosu ne-au adunatu pe toti, càci la capulu unui secrú ce tiene remasitiile reci ale unei fiintie umane, vedemu o femeia, care sdrobita de intristare si dorere 'si plânge pe iubitoru seu sociu, — plânge pe acel'a care erá sprijinulu si consolarea s'a; impregiurulu seu stau rudele si amicii cu ochii scaldati in lacrimi, privindu la dènsulu cu mahnire cà indata va disparé sub negrulu mormentu de-inaintea loru. Éra de alta parte persónele Besericei se róga pentru pacea sufletului si odihn'a corpului acestui barbatu, care disparù asié de timpurú dintre noi.

O ce scena infioratoria!! Acestu cadavru rece, ne-

---

¹⁾ Reg. XV. 32.

semțitoriu, care este surdu la tîpetele si torentele de lacrimi ce vîrsa soci'a s'a la capulu seu, — unu frate si nepotu impregiurulu seu; pîna eri elu erá obiectulu de bucuría si iubire alu sociiei s'ale, fratelui, rudeloru si in fine alu prieteniloru sei, — éra astadi este obiectulu de intristare si de mahnire alu toturoru.

Pîna eri, ochii lui schinteau, buzele surideau, limb'a s'a vorbiá, — astadi dupa o bóla de dóue luni, o bóla cumplita, tóte au amutftu, si velulu mortiei se afla desemnatu pe faci'a s'a.

Déca mórtea unui betranu impovoratu de ani, si de doreri, póte lasá destule pareri de reu, destule intristari in senulu unei familii; — cu câtu mai multu mórtea acestui barbatu care erá in flórea vîrstei, de 44 ani, si care fú rapitu din senulu familiei, de lînga scump'a s'a socfa!

Priviti dar' amici si rude, priviti restulu fientiei omenesci! Priviti hotarulu de care se sfarima intr'o clipa tóte sperantiele, tóte silintiele omului: — unu mormentu de ghétia. Éta unde se sfîrsiescu tóte vanitatile lumei acesteia! Intocmai cá marinariulu, care candu este aprópe de portulu seu doritu, se crede fericitu cá va debarcá, dar' tocmai atunci o furtuna neaseptata î-i sfarima barc'a si-lu afunda in abisu. — Asemenea este si omulu in acést'a lume, càci candu crede cá de acum inainte va traí fericitu, tocmai atunci . . . atunci o putere cruda 'lu smulge din braciele societatiei omenesci. — Cene dintre noi, jalnicá adunare, nu scie cene este ace'a putere cruda, care cauzeza asemenea spectacole, care stinge cea mai vía scânteie a vietiei, care róde fructulu celu mai pretiosu si celu mai iubitulu din lumea intréga?! O scimu cu totii, cá acést'a este mórtea fora mila, mórtea care este asié de gelósa de frumsetie, barbatîe si de slab'a fericire ce gusta bietulu omu pe pamentu.

Numele acelui'a pe care 'lu plangemu astadi este Teodoru Papadopolu, care numerá 44 ani si care fusese dotatu cu calitati frumóse. Nascutu in Râmnicù-Sàratu, crescù sub ingrijirea parentiésca si in preceptele Evange-

lice pâna la etatea de 24 ani candu trecù in casatoriá cu Domnisiór'a Theodor'a — astadi Dómn'a Papadopolu; si atunci elu nu mai iubiá nimicu sub sóre decâtu pe so-cra s'a, si ingrijirea de lucrurile cu care poté se facea fericierea casei sale. Vietiura impreuna 20 ani si aflá cea mai mare multiamire candu se aflá nedeslipitu de iubit'a s'a consórta, càci numai ea singura fuse in acestu tempu balsamulu celu mai dulce in dorerile s'ale sufletesei si trupesci.

Nimicu nu-i lipsiá spre a se bucurá insusi si a face se se bucare si cei din giurulu seu. Milosu si compatimitoriu, ajutá pe cei nenorociti si seraci, — veduv'a si orfanulu gasiá de multe ori intr'ensulu unu protectoru caldurosu. Pietatea, dragostea si credinti'a, singur'a avere cu care trecù dincolo de mormentu f-i condusera toti pasii vietiei s'ale.

Pentru meritulu si bunetatea s'a, Perceptoru si apoi Politiaiu in acestu orasiu, — atunci atvù si mai multa ocaziune de a-si pune in practica virutle cu cari erá dotatu.

Mai pre susu de tóte Instructiunea gasise unu caldurosu protectoru in repausatulu Theodoru Papadopolu, càci nu-i lipsiá ocaziune cá se nu vina in adjutoriulu copiiloru orfani, si mai cu séma la impartírea premieloru, cu spesele s'ale cumperá carti si le distribuiá la copii silitori cá incuragiare, si acést'a erá un'a din frumósele s'ale calitati, in care ar' fi de doritu cá se-lu imiteze multi; — éca acum'a acele mladitie tinere ale generatiunei viitóre, in anim'a caror'a va remané nestersu numele seu, au perdutu intr'ensulu pe bunulu loru protectoru.

Cá cetatiénu, cá functionariu, cá sociu si crestinu ne presinta imaginea barbatului virtuosu, care prin faptele s'ale a sciutu se-si redice unu templu in anim'a concetatiuniloru sei, si totu-de-odata se-si adune o comóra nesecata in Ceriu, acolo unde sufletulu seu insocitu de rugatiunile clerului merge se-si ié locul ce si-a preparatu prin fapte bune.

In fine perderea acestui cetatiénu este nereparabila, si este plansu nu numai de iubit'a s'a socia care este neconsolata, de cumnat'a s'a, de iubitului seu frate si nepotu, dar' de tóta societatea, fiindu-ca a perdutu pe omulu probu, si cetatiénulu virtuosu, pe acel'a care a fostu modelu in casnic'a s'a; — si acuma privit'lu asternutu in midiloculu nostru, recitu si mortu. Unde este statur'a lui cea marétia?! Unde este foculu veselu alu vietiei?! S'a stinsu s'a vescedítu, cum se vescediesce iérb'a taiata la arsit'i'a sórelui, cum se stinge candel'a la suflarea ventului. Buzele s'ale au ingalbenitu, ochii i s'au intunecatu, faci'a i este acoperita de o pândia rece, de pândi'a mortei! Limb'a i-s'a impedecatu, manele si piciórele i-au amortítu, semtîrile i-s'au tîmpitu si acuma, — acuma Theodoru Papadopolu nu va mai ff nemicu din ce a fostu atátu de bunu si voiosu între noi.

Si la capulu seu iubit'a s'a consórt'a vérsa lacrimi neconsolata, mai dincolo fratele, nepotulu si rudele suntu intristate; éra prietinií sei suntu mahniti cà au perdutu unulu din amicii loru. Speranti'a iubitei s'ale socí, care acum e nemangaiata, bucur'a amiciloru, apune pentru totu-dé-un'a in morméntu. Unde este ochiulu care se nu lacrimi si anim'a care se nu sângere!!

Acést'a este viéti'a omului, si privindu la acésta scena grozava, 'mi vine a strigá cu Solomonu: „*O vanitatea vanitatiloru si tóte suntu vanitate!*“¹⁾ O adevérata vanitate e acésta viétia pamentésca, si déca n'am avé cuventulu lui Domnedieu, cà mai esista si alta viétia, — viéti'a sufleteloru, a pabei si a iubirei eterne, — noi ar' trebuí se desperamu. Da, mai este jalnica Adunare si alta viétia, anim'a nóstra ne sioptesce acést'a necontentitu, si Domnedieu ne-a revelatu-o prin cuventulu seu, si mórtea e pórt'a prin care intramu la ace'a viétia eterna, unde ne ascépta judecatoriulu, Fíiulu omenescu: „*Fiti gat'a si priveghiati,*

---

¹⁾ Eccles. c. I. v. 2.

căci nu sciti diu'a, neci br'a candu va veni Fiiulu omenescu!"
astfelu ne dîce neincetatu Beseric'a.

Éta acumu, Theodoru Papadopolu a trecutu dincolo de pragulu acestei vietî trecatorie, a trecutu acolo unde se afla parentii si sora s'a, a trecutu la viéti'a eterna, scapându de atâtea griji si suferintie, ce totu omulu intempina in acésta vale a plangerei.

Éra acum'a, socia neconsolata care plângi lînga secriulu iubitului teu sociu, si tu iubitulu seu frate si scumpu nepotu, datî-i ultim'a sarutare, căci tuciu lu bate si a situ tempulu a ve despartî. — Stergeti lacrimile tale iubita consórta, redica-ti capulu apesatu de lovirea sórtei, si spera că déca vei finî cursulu vietiei acestei'a, vei aflá in ceriu pe iubitulu teu sociu.

Éra noi cei de facia, inaltiandu vocea se dîcemu:
„Eterna se-i ffa memori'a lui.“ Domnedieu tramitia cerés-c'a s'a consolatiune sociei, fratelui, cumnatei si nepotului seu precum si tuturoru rudelor, care suntu cu totulu mahnite de acésta perdere.

„Eterna se-i ffa memori'a!“ AMINU.

C u v e n t u

la punerea si santîrea petrei fundamentale a Gymnasiului superiore din Brasiovu rostitu prin Escelenti'a S'a, Domnulu Episcopu diecesanu Andreiu Baron de Siagun'a, in 17 Septemvrie 1851.

Am esitu serbatoresce din cas'a lui Domnedieu si ne-amu asiediatu in loculu acest'a, care de adi inainte are se ne fia santu si prea santu. Loculu acest'a, unde stamu astadi, este menitu pentru Gymnasiu, va se dîca, pentru nisce scoli mai inalte, de-cum amu avutu pana acum'a.

Ve potu incredintá, că nu-am cautatu dupa calendariu, candu m'ati postitu, se hotarescu o dí pentru punerea si santîrea petrei fundamentale la viitoriulu nostru Gymnasiu, ci simplu fora multa gandire am dîsu, cá pe astadi se fia punerea si santîrea petrei fundamentale. Inse 'mi vine a

dîce, că Proni'a domnedieésca a vrutu, că pét'r'a cea din capulu unghiului a Gymnasiului nostru in diu'a de astadi se se santiésca si se se puna, dîcu astadi se se intemple acést'a candu sant'a Maic'a nóstra Beserica prasnuiesce, diu'a santei Sofie. Déca gandescu la acésta impregiurare la serbatórea de astadi a santei Sofii, trebue se marturisescu, că me cuprinde uimire, cum de s'a intemplantu serbatórea santei Sofii in acé'a dî, care eu fora multa gandise am hotaritu de dî pentru sant'frea si punerea petrei fundamentale la Gymnasiulu nostru. Cene dintre voi, Evlaviosiloru Ascultatori! va dîce, că nu cu voi'a lui Domnedieu s'a intemplantu serbatórea santei Sofii in diu'a de astadi a punerei petrei fundamentale la multu-doritulu nostru Gymnasiu? Totu, ce este in sant'a Scriptura, este santu si adevveratu. Acolo cetimu intre altele, că nici unu firu de pèru nu cade de pe capulu nostru fora voi'a lui Domnedieu; acolo cetimu: că Domnedieu se ingrigiesce de paseri, si asié cu câtu mai multa se ingrigiesce pentru omu, pre care l'a facutu dupa chipulu si asemenarea s'a, si cu unu sufletu nemeritoriu, si cu scopu l'a facutu pre elu, că din mórte-i se invia spre dobândírea resplatiei pentru faptele s'ale din acésta viétia. Acestea sciendu, óre se nu dîcemu: că cu voi'a lui Domnedieu s'a intemplantu punerea petrei fundamentale a Gymnasiului nostru la serbatórea santei Sofii?

Me veti intrebá, Evlaviosiloru Crestini! că in ce se cuprinde Proni'a lui Domnedieu, si insemnatatea cea mare, carea o punu eu in serbatórea de astadi a santei Sofii? Toti sciti, că cuventulu acést'a grecescu „sofia“ insemnéza pe romaníe „intieptiune.“ Sant'a Sofia, precum aréta pravil'a besericésca de astadi, a avutu trei fiice, dintre cari un'a se chiamá Credinti'a, ce'alalta Nàdejdea si a trei'a Dragostea. Aceste trei fete au suferitu mucenicíe pe vremea lui Adrianu, Imperatului pagânu, pentru Evangeli'a lui Christosu in anulu 122. Mum'a loru, Sofi'a, nu s'au muncitu prin pagânnulu Adrianu, ci s'au pusu in gróp'a fiereloru s'ale, si dupa-ce amaru se tânguiá si plangea

acolo trei dîle pentru mórtea cea silnica a ficeloru s'ale, si-a datu sufletulu seu si s'a salasiluitu in viéti'a cea mai buna.

Sciindu voi acum, Evlaviosiloru Crestini! cà astadi serbamu diu'a santei Sofii si a celoru trei fiice ale ei: a Credintiei, a Nàdejdei si a Dragostei, si cà tocmai in diu'a acést'a s'a intemplatu si punerea si santîrea petrei fundamentale a Gymnasiului nostru, veti aflá si singuri ace'a insemnătate mare, care punu eu in diu'a de astadi din privire la serbatórea de astadi a santei Sofii si a trei ficeloru ei, si din privire la punerea si santîrea petrei fundamentale la Gymnasiulu nostru. Asié dara in intalnirea armonica a acestoru doue intemplari aflu eu insemnátatea cea mare, carea produce in mine o insufletîre, ce'a ce numai cu punerea mea in mormêntu se va recí in mine. Nu potu tainuí convingerea mea cea din laintru, ci o spunu in audiulu tuturoru, cà intalnirea ce'a intr'o dî a serbatoarei santei Sofii si a ficeloru ei cu punerea si cu santîrea petrei fundamentale la Gymnasiulu nostru o marturisescu de o lucrare invederata a Proniei domnedieesci, carea prin semnele acestea vediute ale intalnirei cei intr'o dî a acestoru dóue serbatori va se ne díca nóue: cá Gymnasiulu nostru se-lu intemeiámu pe intiepletiunea ace'a, carea a avutu trei fiice, si anume: pre Credintia, Nàdejde si Dragoste; càci numai acést'a este intiepletiunea cea adeverata.

Si intr'adeveru, de vomu socotí invetiaturile Evangeliei lui Christosu, séu si desvoltarea crestina si morala a ori-carui poporu cultivatu, si de vomu socotí convingerea Pedagogiloru celoru renumiti; — numai decátu vomu aflá cà temeulu invetiaturei Evangeliei lui Christosu este credinti'a, nàdejdea si dragostea, si cà numai si numai acolo s'a desvoltatu crestinatatea si moralitatea spre folosulu celu adeveratu alu popóreloru, unde bas'a crescerei erá treimea acum pomeniteloru trei virtuti crestine, si cà acei Pedagogi s'au invrednicitu a se numí luminatorii popóreloru, carii crescerea o-au basatu pe invetiatur'a Evangeliei

lui Isusu Christosu si pe virtutile cele trei, care curgu dintr'ens'a.

Adeverulu acest'a ni-lu dovedescu anii de curêndu trecuti 1848 si 1849, — candu urmarile intieptiunei mincinóse si ale trei ficeloru sale, ale gândirei fudule, ale resturnarei rîndului celui legitimu si ale nàzuielei comunistice au adusu tóta lumea intr'o stare jalnica si critica, din carea numai si numai braciulu celu puternicu alu lui Domnedieu a fostu in stare a ne scapá si a restaurá puterea Domnitoriloru si a aduce pace si sigurantia popóreloru; ér' glasulu celu petrundietoriu din ceriu ne dîcea: „*Veniti contra mine toti cei osteniti si insetati, si eu ve voiu odihni pre voi!*“¹⁾ — Ce ganditi, prin ce midilóce potemu veni la Domnedieu, cá se ne odihnésca pre noi? Cu adeveratu nu prin alte midilóce, fora numai prin implinirea legeri lui si prin ascultarea voiei lui; sub legea lui Domnedieu intielegemu intieptiunea cea mai santa, càci Domnedieu este celu mai santu, asié si intieptiunea lui este cea mai santa; sub voi'a lui intielegemu credinti'a, nàdejdea si dragostea, aceste trei virtuti de capetenie ale invetiaturei crestine.

Cine dintre voi, Evlaviosiloru Crestini! se va aflá, care se nu marturisésca cu Proroculu Davidu despre legea lui Domnedieu: cà adeca *credintióse suntu tóte poruncile lui Domnedieu, intarite in veaculu veacului intru adeveru si intru dreptate; si cà incepatur'a intieptiunei este fric'a Domnului, si intielegere buna este tuturoru, celoru ce o pazescu pre dens'a.*²⁾

Vedeti dara, cum Domnedieu ne povatuesce pre noi la insusi inceputulu zidirei Gymnasiului nostru, si ne aréta, cà intieptiunea ace'a, carea se va predá aci, se fia ace'a intieptiune, carea are trei fiice: credinti'a, nàdejdea si iubirea. — Scimu din iscusinti'a cea de tóte dílele, cà invetiatur'a fora intieptiunea cerésca si fora cele trei virtuti acum pomenite duce pre omu la fanaticismu, la

¹⁾ Mat. c. 11, v. 18. — ²⁾ Psalmu 110, v. 7, 9, 10.

neodihnire si la vatemare a totu binelui comunu. Ér' din contra, acolo este raiulu pamentescu si pregatirea calei catra raiulu cerescu, unde invetiatur'a e basata pe intie-
leptiunea cerésca si pe cele trei virtuti cardinale crestinesci.

Si asié pentru preamarirea Proniei domnedieesci, carea a vrutu, cá astadi, candu punemu pétr'a fundamentala la Gymnasiulu nostru, se se intemple serbatórea santei Sofii si a trei ficeloru s'ale, precum si pentru vecinic'a aducere a-menté a acestei pronii domnedieesci, prochiamu eu sant'a Sofia impreuna cu trei ficele s'ale de Patrón'a Gymnasiului nostru si totu-de-odata ve lasu cá unu amanetu santu ace'a indetorire, cá se ve fia vóue tuturoru, precum si Directorului, Profesoriloru si tuturoru invetiaceiloru diu'a de astadi in totu anulu o serbatóre scolara : cá voi, carii sunteti parenti, se ve aduceti amente totudéun'a in diu'a de astadi de Proni'a domnedieésca, carea ni s'au aretatu la diu'a punerei si santírei petrei fundamentale la aceste scóle gimnasiale. Ér' Directorulu si Profesorii se afe in serbatórea santei Sofii totudéun'a diu'a ace'a, carea se le spuna loru, cá se crésca si se invetie pre elevii Gymnasiului nostru in duhulu santei intieleptiuni, in duhulu credintiei despre unulu adeveratu si in trei fecie inchinatu Domnedieu, in duhulu nàdejdei si alu dragostei crestinesci, si tóte acestea se le spuna eleviloru loru, cá se scie, de ce bunatate si de ce invetiaturi se potu ei face partasi, déca voru ascultá povetiele loru si déca voru deschide fragedele loru animi spre locasiu alu Patróniei Gymnasiului nostru.

Deci inchiu cuventarea mea cu cuvintele lui Sirachu si ve dícu : „*Uitatí-ve la neamurile cele din inceputu si vedeti, cine au nàdejduitu spre Domnulu, si s'au rusinatu ; s'au cine au petrecutu in fric'a lui, si au fostu parasitu ; séu cine l'au chiamatu pre elu, si au fostu trecutu cu vederea ? pentru ace'a se cademu in manile Domnului si nu in manile ómeniloru ; cà precum este marirea lui, asié este si mil'a lui.*“ AMINU.

Cuventu funebru

rostitu asupr'a osaminteloru adormitului in Domnulu Nicolau Orosu fostu teologu in Gherl'a.

„*Amiculu nostru a adormitu*“

Joanu c. XI. v. II.

S'a implinitu, Tristi Ascultatori! s'a implinitu de ce atât'a ni-amu temutu!

Una flóre pompósa s'a rumptu din gradin'a Natiunei romane!

Unu tesauru pretiosu s'a rapitu din vistieri'a Basericeii nóstre!

S'a storsu totu suculu de viétia din tener'a planta care apromité fruptu atâtu de manosu! — S'a uscatu flórea pâna a nu ajunge se aduca fruptu roditoriu, fruptu doritu, fruptu manosu! — Sufierea ghetiósá a mortiei a stinsu faci'a vietiei unui june de cea mai mare sperantia! — S'a rumptu unu membru distinsu alu corporatiunei nóstre; si mare e dorerea nóstra!

Cu anima doiósá, cu ochi lacremandi si cu buze tremurande de dorerea acestei lovituri fatali a hazardului pasiescu adi inaintea Tristei Adunari spre a impliní cea din urma detorintia a Junimei teologice catra scumpulu nostru amicu si colegu — catra confratele nostru pretiuitu pre care cu atât'a rapediune l'a rapitu din senulu nostru mórtea crudela.

Sambat'a trecuta vorbiá cu dulcétia si veselía cu amicii sei, si adi, adi, o! de ce trebue se o dîcu . . . . . adi nu mai e in midiuloculu nostru, — a disparutu din midiuloculu nostru lasandu-ne numai nesce osamente reci in unu sarcofagiu intunecatu pre care in curêndu cu profunda durere 'lu vomu lasá in negrulu mormentu — in senulu pamentului rece.

Asié dara nu-i mai multu in midiuloculu nostru iubitulu nostru amicu, — scumpulu nostru confrate si colegu. „Nu-i mai multu“ oftamu noi cu durere si la acést'a cugetare anim'a nóstra cá si infiltrata de o sagéta veni-

nósa sangera si din ochii nostri erumpu străiele de lacrime amare.

Si cene dintru cei ce au cunoscutu pre fericitulu adormitu ar' poté stá rece, nepetrunsu lângá sarcofagiulu ce cuprinde osamintele lui? Cene se nu-si sentia anim'a petrinsa de dorere vediendu ca se ié dela noi o flóre plapanda, unu tesauru pretiuitu, o planta multu apromiatiátoria?

Nu voiú a cercá caus'a doliului si a dorerei, nu voiú se cercu caus'a intristarei comune! Séu de ce se cercu caus'a pentru-ce e intunerecu in casa, candu sciu cà s'au stinsu lumin'a care resfrangé vedere, — séu durerea óstei candu unu luptaciu audace si dibace cade prin sagét'a inimica? De ce se cercu doliulu fratíloru, candu unu confrate alu lorú cade la antreulu fericirei, — la tient'a lupteloru si nisuintieloru s'ale?

Nu voiú se cercu dícu Tristi Ascultatori caus'a doliului si dorerei, care ve-a coadunatu lângá acestu lugubru sarcofagiú; nu, càci prin acést'a v'asiu marí numai dorerea, — voiú inse a ve cere atentiunea benevoitória pentru a face o mica revista a vietiei iubitului nostru repausatu.

* * *

Nascutu in 14 Decemvre 1852 din parenti Preoti in Leordin'a Paulu si Emili'a Orosu, — clasele normale si I. gimnasiala le-a absolvatu in Bai'a-mare ér' de aici a mersu in Sigetulu-Marmatiei unde frecuentá cele-alalte clase gimnasiale pâna la a VI inclusive. — Inse sentiulu de romanu straplantatu in pieptulu densulni dela Parentii sei de nobile si bune sentieminte romane nu-lu lasará cá se fía condamnatu pâna in fine a ascultá studiele totu la scóle streine, a sugé neptariulu scientieloru totu din isvoru streinu si barbaru, pentru ace'a cu convoirea Parentíloru sei merse departe, departe pâna unde dete de scóle romane, merse la Beiusiu unde frecuentá clasele a VII si VIII-a si depuse cu succesu multiamitoriu esamenulu de maturitate.

Cualitatîle escelinte ale animei s'ale î-i atragéu nu numai iubirea conscolariloru ci si a profesoriloru sei; si nu se aflá omu care se-lu cunósca si se nu-i palpíte anim'a de bucuría in apropierea lui. — Naturelulu seu blandu departe de ori-ce egoismu, de ori-ce pasiune, sinceritatea cea libera de ori-ce simulare, î-i cascigarà anim'a si increderea tuturor celoru ce l'au cunoscutu. — Pacinicu cá o fientia din regiunile celeste, cautá a departá ori-ce ura, acestu porumbu fora fierc, acésta rosa fora ghimpi se pare cá a fostu creata numai pentru placerea si bucurí'a parentiloru, fratiloru, consangeniloru, confratiloru si cunoscutiloru sei.

Cu testimoniulu de maturitate si cu sentiulu celu mai profundu alu aplecarei spre statulu sublimu alu Preotíei in tómn'a anului 1869 intrà in Institutulu teologicu de aici. — Conditieunele igienice inse neci-d cum observate in Institutulu nostru si de alta parte nisuinti'a prea mare de a satisface detorintiei s'ale 'lu facurá cá se suferé mai intregu anulu trecut de nesce friguri grele ér' in anulu curinte fiindu atacatu de unu morbu de creri, Domineca demanéti'a fuse aruncatu la patu si dupa celé mai grele suferentie patru díle éri demanéti'a pre la 3 óre viermele mortiei róse cea mai de pre urma fibra din nobíl'a radecina a acestei flori pompósa, — densulu 'si dede sufletulu seu nobilu in manile Creatorelui seu. —

Amara e o mórte
Amentirea t'a!
Doiósá si lugubra
Oper'a t'a!!!

Cu o singura lovitura lipsisi pre tristii Parenti de unu limanu consolatoriu alu vietiei loru, — pre multu doiosii consangeni de bucurí'a animei loru, — pre tenerime de unu consociu blandu si pacinicu, de unu amicu sinceru si amatu, — éra Natiunei romane î-i rapisi din mic'a s'a diadema un'a dintre celé mai pretióse petrii, o lipsisi chiar' in acestu tempu alu necesitatii de o lumina carea poté pre venitoriu se respandésca radiele celé mai saluta-

rie, — ér' dela noi toti rapisi unu arbore la care cu totii priviamu cu celea mai mari sperantie.

Anim'a iubitului nostru a incetatu de a mai bate; memori'a lui inse va remané sempiterna intre noi, càci densulu a fostu unu sufletu nobilu si multu generosu.: Parentîloru a fostu elu unu fiu bunu si ascultatoriu, fratîloru unu frate credinciosu si multu iubitu, amiciloru unu amicu sinceru, cercatu si multu amatu, Profesoriloru unu discipulu diliginte, superioriloru unu supusu blandu. Domnedieu î-i dede o anima deschisa, — o anima curata: curata si nepetata, — si asié o readuce Creatorelui seu. Facultatîle lui celé destinse si insufletîrea s'a pentru totu ce e bunu si frumosu î-i cascigarà simpati'a si complacerea tuturoru: dovéda numerositatea acestei adunari, dovéda profund'a intristare espresa atatu de chiaru pre feciele tuturoru — Séu feciele aceste frante de durere si tristétia nu suntu ele o frumósa dovéda de iubirea si stim'a ce repausatulu si-a sciutu cascigá prin nobleti'a spiritului, animei si a caracterului seu? Da! Prin acestea si-a redicatu densulu in animele nóstre unu monumentu mai tare, mai neperitoriu decâtu ins'asi marmor'a si bronzulu. Cu mfi si mfi de trasuri frumóse a vietiei s'ale s'a intiparitu elu adêncu in animele nóstre, de unde nu-lu va poté scóte neci tempest'a neci fatalitatfle!

„Fà-mi amice, fà-mi — dîse acestu sufletu nobilu si curatu mai aruncandu o ultima privire inapoi inainte de-a ne parasí pentru totudéun'a — fà-mi, te rogu, acestu serviciu din urma: spune prea-iubitîloru mei parenti, scumpului meu frate, scumpei mele sorori si prea-buniloru mei consangeni — ah, cà nu-i potu consolá; sciu cumplit'a dorere ce le sfasfa anim'a, ea e totu asié de mare cá si amórea loru catra mene, — sciu multele grigie ce le-am causatu in viétia — spune-le câtu de multu asiu fi doritu a mai fi cu densii, cu câta placere asiu fi saferitu chiar' doreri, morburi si lipse numai se le fflu potutu fi spre consolare si fericire. Inse totu ace'a amóre nemarginita se-i indemne cá se-si modereze dorerea cea sgduitória,

aducându-si amente că căile Provedintiei sunt pline de intieptiune, sciendu că acel'a pre care l'au iubitu cu atat'a ardóre e liberu de ori-ce dorere, concéda-i se guste o fericire despre care bietulu moritoriu pâna e in viétia nu póte avé neci intipuire si pre care de o-ar' poté turburá cev'a atunci ace'a ar' fí numai a vedé pre iubittii sei sbuciumati de dorere pentru densulu; unu momentu, numai unu senguru momentu ne desparte si apoi éراسi ne vomu uní

In Patri'a cea santa egala pentru toti,
In care nedreptate si ura nu domnesce
Neci cumperi cu viétia pamentulu de trei coti!

Esprima prea-onoratíloru Domni profesori si superiori multiamirea mea pentru tóte fatigele ce le avurá cu mene si mai cu séma prea-bunului nostru Prefectu si Spiritualu care cu atât'a ingrigíre a priveghiatu la patulu meu de morbu, si m'a pregatitu pentru caletorí'a la Patri'a eternitatiei!

Esprima prea-buniloru mei cunoscuti si prea-stimatei adunari multiamirea mea pentru-cá nu au pregetatu a se presentá la conducerea mea in locasiurile eternitatiei.

Si in fine vóue amiciloru, vóue scumpiloru mei confrati intre cari petrecúiu atâtea díle bune, din senulu caror'a me rupse fora indurare prea tiran'a mórte, ve multiamescu pentru tóte si ve intindu inca odata man'a preste marginea sarcofagiului; — strângeti-o, ea e rece, inse cu atâtu mai ferbinte a batutu anim'a-mi pentru totu ce e bunu si frumosu, pentru Romanismu si Crestinismu — — oh! eu nu am ajunsu tempulu pentru a poté conclucrá impreuna cu voi la inaintarea acestoru talismane scumpe, acestoru sanctuarie prea sante a poporului romanu — ve rogu inse nu me uitati, — nu uitati neci-candu a lucrá pentru progresarea Romanismului si Crestinismului; faceti cá se nu se sentiésca neci-candu si nicairi lips'a mea!“

Ast'feliu dícúndu disparù, — disparù pentru totudé-un'a din midioloculu nostru spre a caletorí in o Patria mai fericita, in o Patria eterna nebántuita de dorerile morburiloru, de tristéti'a amaratiuniloru, — lasandu intru

noi senguru suvenirea dulce despre nobleti'a animei s'ale, despre fratietatea si amiceti'a lui sincera si nesimulata.

Si acum, acum mergi o suflete curatu si fericitu, suflete nobilu si castu, mergi in pace pre calea eternitatii in locasiurile fericirii nemesurate si a bucuriei sempiterne, unde ti-a gatitu Domnula locu dupa nobleti'a animei t'ale, castitatea spiritului teu si bunatatea fapteloru t'ale.

Pauséza in liniscea, bucuri'a si fericirea eterna a ceriurilor! Tu ai apusu pentru totudéun'a de pre orisonulu nostru ér' memori'a ta va remané nestérsa in animele nóstre, in animele parintiloru si consangeniloru, — amiciloru si cunoscutiloru tei!

In ceriu, in Patri'a eternitatiei e locuinti'a t'a, pre pamentu in midiuloculu nostru memori'a t'a, in seclii secliloru. AMINU.

Unu collegu si amicu alu repausatului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IMNU FESTIVU

la installarea solemna a Ilustrissimului Domnu

MICHAILU PAVELU

in scaunulu episcopescu a Diecesei de Gherl'a. *)

Céta sacra de spirite,

Care 'n ceriu canti : santu, santu,

Si din lire aurite [santu ;

Versi melodii pre pamentu

Vino adi intr'o unire

Treimei se intonamu

Imouri, psalmi de multiamire

Pentru daru ce capetamu.

Tie Dómne-Atotupotinte

Cu ardóre 'ti multiamimu,

Pentru acestu prea bunu Parinte

Pre car' faci adi se-lu primimu.

Tindeti braciulu si-i ajuta

Cá se póta collucrá

In víi'a manosu crescuta

Ce-ai saditu cu Drépt'a T'a.

*) Instalarea s'a intemplatu in 23 fauru 873. Acestu imnu inse nu s'a publicatu, pâna acum'a in acestu locu. Red.

Verbu potinte din 'naltîme
Cauta diosu la turm'a T'a;
La martir'a romanime
Carea 'n veci te va-adorá.
Vino fii cu-alu ei Pastóre,
Cum a fî te-ai si promisú,
Luminéza-lu cá pre-unu sóve
Se 'mplinésca ce-ai predísu.

Santu tesauru de iubire
Din senulu lui Domnedieu
Vérsa spiritu de 'nfratîre
In sdrobitu poporulu Teu,
Si-lu redica, recreéza
Prin alesu Prelatulu lui,
Si-lu re'nvia, animéza
La nimbulu trecutului.

Sponsa mândra, gratiósá
Baserec'a lui Christosu,
Salta astadi multu voiósá
Primindu mirele-ti frumosu.
O virgina inocenta
Maic'a santa-alui Isusu
Ié sub protegerea-ti santa
Pre alu nostru bunu Praepusu.

Tu cununa preútiésca
Cu credinti'a 'n Domnedieu
Pasce turm'a cea cerésca
Si-asculta de-alesulu Teu.
Elu e stéu'a de sperantia
Ce straluce luminosú,
Si pre noi la mantuintia
Ne va duce multu voiosu.

Voi matrozi ai naiei sante
De nemicu nu ve 'nfricati!
Inainte, inainte,
Dupa duce se urmati!
Fíti toti un'a, cá o stânca,
Ascultati de vocea s'a:
Si neci marea cea adénca
N'a poté a ve stricá!

Multe rele ne apésá,
Multu e de candu suferimu:
Dar' cerinlu totu nu ne lasá,
Nu ne lasá se perimu!
Michailu adi, cá unu angeru
E tramisu de Domnedieu:
Cá cu braciulu seu celu ageru
Se ne scape de multu reu.

Zefiri blandi din plaiuri sante,
Versati róua pre pamentu,
Si pre-alu nostru bunu Parinte
'Lu stropiti cu darulu santu.
Se traiésca, se traiésca
Nou alesulu Episcopu:
Baseric'a s'o padiésca
Si conduca l'alu ei scopu!

Georgiu P.

Proprietariu, Editoru si Redactoriu respundietoriu :

POP'A NICULAE FEKETE - NEGRUTIU.

Imprimari'a diecesana din Gherl'a.